

[Parkov.]

Lande, ogsaa Smaastaterne, mener sig i Stand til at tage en Kamp op til Forsvar for deres Land, viser tilstrækkelig tydeligt, at Udenrigsministerens Udtalelser ikke kan være rigtige. Desuden foreligger der jo ogsaa Udtalelser fra vore hjemlige sagkyndige om, at vi kan værge os, saafremt vi vil stille de fornødne Midler til Raadighed. Udenrigsministeren har ikke villet benægte, at der kan blive gjort Brud paa vor Neutralitet og dermed i Forbindelse staaende Besættelse af dansk Sø- og Landterritorium. Dette vil selvfølgelig fremkalde Angreb fra den første Magts Modstander, altsaa uvægerlig medføre, at Krigen føres ind paa vore Enemærker. Det er det, vi for enhver Pris vil undgaa, og det er derfor, vi siger, at det, der her foreslaas stillet paa Benene, er ganske utilstrækkeligt.

Det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen beskæftigede sig i Eftermiddags noget med mig og talte bl. a. om Eksistensforsvaret. Se, det, man i tidligere Tid kaldte et Eksistensforsvar, tror jeg vil navnlig for de smaa Stater ikke komme til at foreligge. Afgørelsen for de smaa Staters Vedkommende og for deres Fremtid og den Skæbne, de kan vente, falder saa godt som øjeblikkelig, og derfor er jeg af den Mening — og jeg tror ikke, jeg staar ene i saa Henseende —, at det, man kalder Eksistenskamp, er den Kamp, som er den første. Det er ved Udbrudet, der kommer Spørgsmaal, om Eksistensen kan opretholdes eller ikke, *det* er Kampen om Eksistensen. Lykkes det at afvise de første Angreb, saa er dermed ogsaa Eksistenskampen afgjort til vor Fordel. Det ærede Medlem siger: Ja, der er jo Grænser for, hvad vi kan præstere af Forsvar. Ja, selvfølgelig, men det gælder dog ikke alene Danmark; der er i samme Maade Grænser for, hvad alle andre smaa Stater kan præstere af Forsvar. Men selv om der er disse Grænser, har man ikke andet Sted opgivet Villien til at afværge med Magt under krigsmæssige Former de Neutralitetskrænkelser, om hvilke der eventuelt kan blive Tale.

Det ærede Medlem var dernæst inde paa at tale om, hvor længe et Forsvar normalt kunde vare, hvor længe det kunde føres. Det er muligt — men jeg har ikke ganske Klarhed paa hans Spørgsmaal den Gang —, det er muligt, at han ogsaa var inde paa at spørge: Hvor længe kan det vare og vil det vare, inden Afgørelsen træffes og maa træffes? Hvis det var det sidste, kan man sige, at Afgørelsen maa træffes omgaaende; der er ikke Tid til at betænke sig, der er ikke Tid til at spørge sig for det ene eller det andet

Sted. Afgørelsen maa træffes øjeblikkelig. I saa Henseende viser jo Begivenhederne ved Verdenskrigens Udbrud i Belgien fra den ene Dag til den anden et Ultimatum og Overskridelse af Grænsen, og vi kender det ogsaa for vort Vedkommende: den 4. August Forespørgselen, og den 5. August tages Beslutningen med Hensyn til Mineudlægningen. Der er ikke nogen Tid at vente, og Afgørelsen maa træffes øjeblikkelig, derfor maa alt være forberedt til at kunne træffe en saadan Afgørelse. Hvis det ærede Medlem imidlertid med sit Spørgsmaal mente, at jeg skulde udtale mig noget om, hvor de Grænser laa, da man havde udtømt sine Kræfter med Hensyn til at præstere et Forsvar, kan man dertil svare, at det Øjeblik, forudsat at Danmark har udstyret sig paa lignende Maade som andre smaa Stater, kommer selvfølgelig ikke hurtigere for Danmarks Vedkommende, end det kommer for andre smaa Staters Vedkommende. Hvor længe vil Forsvaret normalt vare? Det er alt sammen den Slags Spørgsmaal, som det for saa vidt er nemt at stille, men som det ikke er saa lige en Sag at svare paa. Jeg vil dertil sige, at det vil ganske afhænge af, med hvilken Styrke et Angreb sætter ind. Saa kom det ærede Medlem ind paa nogle Udtalelser om, at naar Kampen havde varet en Tid, saa kunde man jo sige: Nu kan det være nok, nu aflader vi Geværerne, nu sætter vi Geværerne ved Fod, og saa bliver det Angriberens Sag, om han vil holde op med at skyde eller ikke. Nej, saadan vil det ikke gaa, det kan det ærede Medlem være fuldt forvisset om. Dels kan man i saa Henseende henvise baade til den danske Hær og den danske Marines Traditioner, som tydeligt og klart siger, at er der sat en Kamp ind, saa holder man ud. Dels kan ogsaa den Stemning, der herskede hos de danske Tropper, da de blev indkaldt ved Verdenskrigens Udbrud, vidne om, at da man havde Følelsen af, at nu var det Alvor, var ogsaa Mændene, som mødte under Fanerne, præget af Alvor, og saa var de ogsaa rede til, om saa skulde være med deres Liv, at vogte Danmarks Grænser. Nej, jeg tror nok, at der har været forsøgt at drive nogle Løjer dels med Mandskabet og dels med deres Førere, naar man har forment, at man kunde sige: Det gaar til en Tid, og saa, naar man synes, at nu har det varet længe nok, holder man op. Men det skal man ikke, for det er baade Førere og Mandskab for gode til, og det er en saadan Situation for alvorlig til, at man har Lov til at drive Spøg dermed.

Men for øvrigt, vi er jo Medlemmer af